

ἀνάστατος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάστατος = ὁ ἀποδιωχθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του ἢ ὁ ἐρημωμένος, ὁ κατεστραμμένος.

1) Ὁ εὐρισκόμενος ἐν μεγάλῃ ταραχῇ, τεταραγμένος: Ὁ κόσμος ἔγινε ἀνάστατος. Ἐγινε ἀνάστατη ἡ γειτονία μὲ τοὺς φωνές του. 2) Ὁ εὐρισκόμενος ἐν μεγάλῃ ἀταξίᾳ: Μᾶς ἔκαμαν ἀνάστατο τὸ σπίτι οἱ μουσαφίρηδες. Συνών. φρ. ἄνω κάτω.

ἀναστάτωμα τό, πολλαχ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστατώνω.

Ἀνατροπή τῆς τάξεως, ταραχή, σύγχυσις ἐνθ' ἀν.: Ἐγινε ἐν' ἀναστάτωμα ποῦ δὲ λέγεται! πολλαχ. Συνών. ἀνάβρασι 2, ἀναδεμός, ἀνακάτωμα Β 2, ἀνακατωμός Β 3, ἀνακάτωσι Β 2, ἀναμμάρα 2, ἀναμπαμπούλα, ἀναστάτωσι, σύχυσι, ταραχή.

ἀναστατώνω σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναστατῶ.

Φέρω ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, ἀνατρέπω τὴν τάξιν: Αὐτὸς ἀναστάτωσε τὸ σπίτι - τὴ γειτονία μὲ τοὺς φωνές του. Ἡ ἀρρώστια μᾶς ἀναστάτωσε. Ἀναστατωθήκαμε ἀπὸ τὴν εἶδησι σύνηθ. || Ἄσμ.

Σ' εἶδα ποῦ νὰ μὴ σ' ἔβλεπα, σὲ ξαναβλέπω πάλι, καὶ πάλι μ' ἀναστάτωσε καινούργια παραζάλη

Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Κ.Δ. (Πράξ. Ἀποστ. 17,6) «οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεσι». Συνών. ἀναδεύω Β 1, ἀνακατώνω Β 1.

ἀναστάτωσι ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστατώνω.

Ταραχή, σύγχυσις: Ἐγινε μεγάλη ἀναστάτωσι. Ἡ μετακόμισι μᾶς ἔφερε μεγάλη ἀναστάτωσι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναστάτωμα.

ἀναστέλλω Χίος (Καλημ. κ. ἁ.) ἑνεστέλλω Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναστέλλω.

1) Μετακινῶν συλλέγω, συγκεντρώνω Χίος (Καλημ. κ. ἁ.): Ἀναστέλλω τὰ ἄχυρα Καλημ. Ἀναστέλλει τοὺς πέτρες ποῦ τούλησαν Χίος. 2) Καθαίρω, ἐπὶ ἀγροῦ καθαιρούμενου ἀπὸ τοὺς χάλικας Χίος: Ἀναστέλλω τὸ χωράφι.

3) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Χίος: Ἀναστέλλω τὸ σπίτι. Συνών. ἀνασυγυρίζω, συγυρίζω. 4) Χωρίζω, μετακινῶ πρὸς ὅλας τὰς διενθύνσεις, ἐπὶ τῶν ἐντὸς τοῦ φούρνου καιομένων κλάδων Ρόδ.: Ἐνέστειλα τὴ φωτιά καὶ βραχυλ. ἐνέστειλα τὸ φούρνο (ἀντὶ τῆ φωτιά τοῦ φούρνου). Διὰ τὴν σημ. πβ. Διόδ. 17, 82,4 «τὰς δ' ἀμπέλους καὶ τὰ καρποφόρα τῶν δένδρων περιχώσαντες καὶ τὴν τοῦ χειμῶνος ὥραν ἐάσαντες πάλιν ἀναστέλλουσι τὴν γῆν κατὰ τὸν τοῦ βλαστοῦ καιρόν».

ἀνάστημα τό, ἀνάστημα πολλαχ. ἀνάστημα Χίος — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάστημα Πόντ. (Τραπ. κ. ἁ.) ἀνάστημα Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνέστημα Χίος ἀνέστημα Κάρπ. (Ἑλυμπ.) Κρήτ. ἑνέστημα Κρήτ. (Σητ.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω.

1) Τὸ νὰ ἀναθρέψῃ τις παιδίον Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Πρω.: Τοῦ παιδίου τ' ἀνάστημα Τραπ. Συνών. ἀνάστα 2, ἀναθροφή 1, ἀναστεμός 1. β) Μετων. παῖς ἀνατραφεὶς καὶ αὐξηθεὶς δι' ἐξόδων καὶ φροντίδων τινός, συνήθως ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν μοναχῶν πολλαχ.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀνάστημα τοῦ δεῖνα. 2) Ἐκχέρσωσης γῆς ἢ βελτίωσης ἀγροτικοῦ κτήματος διὰ καλλιεργείας καὶ ἐμφυτεύσεως δένδρων κττ. καὶ ἡ ἀνάδειξις αὐτοῦ εἰς προσοδοφόρον κτήμα — Λεξ. Πρω.: Δούλεψα πολὺ γὰρ τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ

τοῦ χωραφιοῦ. β) Προσοδοφόρον κτήμα δημιουργούμενον διὰ καλλιεργείας καὶ ἐμφυτεύσεως Κάρπ. (Ἑλυμπ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Χίος — Λεξ. Δημητρ.: Δικό μου ἀνάστημα εἶναι τ' ἀμπέλι - τὸ χωράφι Λεξ. Δημητρ. Ἐκαμε πολλὰ ἀναστέματα Χίος. Συνών. ἀναστησιὰ 2. γ) Δένδρον ἢ ἄλλο φυτὸν φυτευόμενον καὶ ἀναπτυσσόμενον διὰ τῆς ἐπιμελείας τινός Κεφαλλ. Συνών. ἀναστησιὰ 2 β.

δ) Ἐπισκευή, ἐπιδιόρθωσις τοίχου ἀγροτικοῦ κτήματος Κρήτ. (Σητ.): Ἀς τῶσε κάμωμε κι ὀφέτος ἓνα ἑνέστημα κι ἂς ξεχαλάσουνε τὸ χειμῶνα. 3) Φάρμακον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνακτᾷ τις δυνάμεις, τονωτικόν, δυναμωτικόν Λυκ. (Λιβύσσ.)

ἀναστεμός ὁ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,417 καὶ Ἀκαδ. Ἀναγν. 3,261 ἀναστησμός Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω.

1) Ἀνατροφή ΓΧατζιδ. ΜΝΕ ἐνθ' ἀν.: Αὐτὸ τὸ παιδί ἀναστεμὸ δὲν ἔχει (δὲν δύναται νὰ τραφῇ, νὰ ἀναπτυχθῇ σωματικῶς). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάστημα 1. 2) Ἀνάστασις, ἀναζωογόνησις, μεταφ. ἐπὶ ἐδεσμάτων καὶ ὀπωρῶν εὐγέστων καὶ εὐωδῶν καὶ γενικώτερον ἐπὶ προσώπων καὶ λόγων εὐχαρίστων Μέγαρ. — ΓΧατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. ἐνθ' ἀν.: Ἀναστησμός ἦτανε Μέγαρ. Νόστιμες κουβέδες ποῦ λές, ἀναστησμός εἶσαι! αὐτόθ. Ὁμορφος ποῦ εἶσαι, ἀναστησμός! αὐτόθ.

ἀναστέναγμα τό, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀναστέναγμαν Πόντ. (Οἶν. Σάντ.) ἀναστέναγμα Θράκ. (Αἰν.) Κύπρ. κ. ἁ. — Λεξ. Πρω. ἀνεστέναγμα Α.Κρήτ. ἀνεστέναγμα Κρήτ. Νίσυρ. ἀνιστέναγμα Σάμ. ἀναστένασμα Μεγίστ. Τήλ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναστένασμαν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.) ἀνεστένασμα Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν.) Μεγίστ. ἑνεστένασμα Ρόδ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀναστέναγμα. Καὶ ὁ τύπ. ἀναστένασμα μεσν.

1) Στεναγμός, στόνος ἐνθ' ἀν.: Ἀκούω ἀναστέναγματα πολλαχ. || Ἄσμ.

Ὅποιος φοβᾶται τὴ φωτιά ἂς μὴν ἔρθη κοντά μου, γιὰτὶ θὰ τὸνε κάπουνε τ' ἀναστέναγματά μου

Ζάκ.

Ἀναστένασματα πολλὰ ἔχουν τὰ σωτικά μου

Τήλ.

Ἐρράιζεν ἡ φυλακὴ πὸ τ' ἀναστέναγμά του

Λεξ. Δημητρ.

Τ' ἄχι καὶ τ' ἀνεστέναγμα ἀντάμα περπατοῦσι

Νίσυρ.

Μὲ πόνους τοαὶ μὲ βάσανα, | καμοὺς το' ἀνεστένασματα Μεγίστ.

Τῶν ἀμαθιῶ μου ὅσαι μακροῖά, κοδὰ ὅσαι τοῖ γαρδιᾶς μου, γι' αὐτὸ θαρῶ πῶς τὰ γροικᾶς τ' ἀνεστέναγματά μου

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 2962 (ἐκδ. WWagner σ. 325) «ἀρκεῖ σε τὸ ἀναστέναγμα, τὸ δάκρυον ἴκανεῖ σε» καὶ στ. 3208 «καὶ μὲ τ' ἀναστένασματα ἐπλάσαμε τὸ χῶμα». Συνών. ἀναστεναγμός, στεναγμός. Πβ. ἀναστεναγματάκι. 2) Μεταφ. ὁ θρούς τοῦ ἀνέμου εἰς τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,205: Ποίημ.

Ἀλλάξε τὸ μουρμουρητὸ τῆς λαγκαδιᾶς, τῆς βρούσις, ἀλλάξε τ' ἀναστέναγμα τ' ἀγέρα μέσ' τὰ δέντρα.

ἀναστεναγματάκι τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀναστέναγματάκι Θράκ. ἀναστένασματάκι Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνεστέναγματάκι Α.Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀναστέναγμα.

Ἐλαφρὸς ἀναστεναγμός ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τ' ἀναστεναγματάκια μου χαλάλι δὲ σ' τὰ κἀνω,
φίδια νὰ γίνουν νὰ σὲ φάν' ὅς τὸν κόσμον τὸν ἀπάνου
Κάρυστ.

Τ' ἀναστεναγματάκια μου, τὴ λαύρα τῷ σ' κωθιῷ μου
μὴ τήνε δώσης, γιὰ ραβῆ, τῷ δουδουμάνηδῷ μου
(δουδουμάνηδω = ἐχθρῶν) Κρήτ.

ἀναστεναγμός ὁ, σύνηθ. ἀναστεναγμός Κρήτ. Κύπρ.
Χηλ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναστεναγμός Α. Κρήτ. Νίσυρ.
ἀναστεναγμός Μεγίστ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 153 ἀνα-
στεναγμός Νάξ. ἄναστεναγμός Κύπρ. Πελοπ. ἀναστε-
ναγμός τό, Νίσυρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναστεναγμός. Τὸ ἀναστεναγμός
καὶ παρὰ Γερμ. Τὸ ἀναστεναγμός καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 103
(ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μὲ πόνους κι ἀναστεναγμούς ἐπέρναν
ὁ καιρός του».

Στεναγμός ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Χάρε, ποῦ παίρνεις τὲς ψυχές, πᾶρε τοαὶ τὴ δική μου
νὰ πάρουνε οἱ πόνοι μου τὸ οἱ ἀναστεναγμοὶ μου
Πάρ. (Λεῦκ.)

Τ' ἀναστεναγματάκια μου κ' οἱ -γ-ἀναστεναγμοὶ μου
θεοῖα καὶ φίδια γίνονται καὶ τρώνε τὸ κορμί μου
Κρήτ.

Ἐγὼς ἐπέρουν ποταμὸ καὶ διάβαινα γεφύρι
κι ἄκουσα σὰ ἄναστεναγμὸ καὶ σὰ μουρμουρισιῶνα
Πελοπ.

Τ' ὦχου καὶ τ' ἀναστεναγμὸ ἀντάμα περπατοῦσι
(μοιρολ.) Νίσυρ. Συνών. ἀναστένναγμα, στεναγμός.

ἀναστενάζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀναστινάζου βόρ. ιδιῶμ. ἀναστενάζω
Ἀμοργ. Ἀνδρ. Δαρδαν. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κέως
Α. Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. ἀναστινάζου
Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. ἀναστενάσσω Κρήτ.
ἄναστενάζω Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰκαρ. Νίσυρ. Ρόδ. Τήλ.
ἄναστενάττω Ἀστυπ. ἀναστινῶ Καπ. (Ἀνακ. Μαλακ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναστεινάζω.

Στενάζω ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς ὅλο ἀναστινάζει. Γιατί, παιδί
μου, ἀναστινάξεις; κοιν. Ντό βαθέα ἐνεστέναξεν! (πόσον
βαθέως ἀναστέναξεν!) Τραπ. || Παροιμ.

Ἀναστινάζει καὶ δειπνᾷ, κλαίει καὶ γιοματίζει
(ἐπὶ τοῦ ἀναξίως τάλαιπωρουμένου) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.²
12,150. || Ἄσμ.

Ἀναστινάζω, βγαίν' ἄχνος, μέσα γιὰ ἐρνεὶ ἡ λαύρα,
ἀπ' τὴ γαρδιά μου βγαίνουνε τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα
Κρήτ.

Ἀναστινάζω καὶ πετῶ αἷμα 'πὸ τὴν καρδιά μου
Νίσυρ.

Νυχτώνει, ξημερώνει, δὲν εἶναι βολετὸ
νὰ μὴν ἀναστινάζω, τὸ ἄχ νὰ μὴν τὸ πῶ
Δαρδαν.

Βρέχουν, χιονίζουν τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι χαλαζώνουν
κ' ἡ θάλασσα ταράζει κ' ἡ γῆς ἀναστινάζει
Μακεδ. (Σιάτ.) — Ποίημ.

Σ' τοὺς κάμπους ἀναστέναξα κ' εἶπα δυὸ τραγουδάκια
κι ὅλα τὰ δέντρα ἐμάρανα κι ὅλα τὰ λουλουδάκια
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,243. Συνών. ἀναστεινάζω 2.
Μετοχ. ἀναστεναγμένος 1) Ὁ ἄγιος νὰ ἀναστέναξη Κρήτ.:
Ἀκουε μὰ γλῶσσα τήνε βγάνει πρωὶ πρωὶ, ἄμε, μωρέ,
ἀποπαέ, ἀναστεναγμένε! 2) Δυστυχῆς Κρήτ.: Ἄσμ.

Ἀφῆσ' με, γρά μου, ἄφῆσ' με τὸν κακαποδομένο,
μὰ γὼ δὲν εἶμαι γὰρ δουλιὰ ὁ ἀναστεναγμένος.

ἀναστενάριζα τά, Θράκ. ἄναστενάριζα Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναστέναριον.
Πβ. ΝΒέην ἐν Βυζαντ. 1909 σ. 48-50, ΝΠολίτ. ἐν Λαο-
γραφ. 1 (1909) 343. Κατὰ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 81 ἐκ τοῦ ἐπιθ. στρηνάρις.

Δαιμονόληπτοι γυναῖκες ἢ ἄνδρες, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν
ἐορτὴν ἀγίου τινὸς καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ
ὡς ἄγνοι καὶ χορεύουν μετ' ἀλλαλαγμῶν φέροντες κωδο-
νοφόρους ἐρυθροὺς ἐπενδύτας. Περὶ τούτων λέγεται ὅτι
«τοὺς ἐπίασε ὁ ἄγιος». Πβ. Σύνοψ. Χρον. (ἐκδ. ΚΣάθα
Μεσν. Βιβλ. 7,371) «συναθροίσαντες δαιμονολήπτους, οὓς
ἀσθενάρια τινες ὀνομάζουσι».

ἀναστένω, ἀναστήνω Βιθυν. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ.
Πάρ. Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Πρω. ἀναστήν-νω Κύπρ.
ἀναστήνω Ἀμοργ. Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Νίσυρ. Σίφν. Τήν.
Χίος ἀναστήνω Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. ἀναστένω κοιν. καὶ
Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.) ἀναστέν-νω Ἀπουλ. Κύπρ. ἀναστένου βόρ.
ιδιῶμ. καὶ Τσακων. ἀνατίενου Τσακων. ἀναστένω Α. Ρου-
μελ. (Σωζόπ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κεφαλλ. Α. Κρήτ. Τήλ.
Χίος κ. ἄ. ἀναστένου Λέσβ. ἀναστίζω ΜΑελέκ. Ἐπιδόρπ. 9
ἄναστήνω Μακεδ. ἄναστήνω Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἰων.
(Κρήν.) ἄναστήν-νω Κύπρ. ἄναστέν-νω Ἀπουλ. Σύμ.
ἄναστένω Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Ρόδ. Τήλ. κ. ἄ.
ἄναστέν-νω Ρόδ. Ἀόρ. παθητ. ἀνέστη κοιν. καὶ Πόντ.
Προστ. ἀνάστα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἄστα
Ἡπ. Κέρκ. Παξ. ἄνα Κύπρ. Μέσ. ἀναστεινῶμαι Θράκ.
(Μάλαρ.)

Τὸ μεσν. ἀναστένω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνίστημι. Τὸ
ἄστα καὶ ἄνα καὶ ἐν κειμένῳ τοῦ 16ου αἰῶνος. Πβ.
Ν. Ἑλληνομν. 13,66

1) Ἀνεγείρω, ἀνασηκῶν Κέρκ. Κύπρ. Στερελλ. (Με-
σολόγγ.): Ἀναστένει τοῖς καλαμωτές Μεσολόγγ. Ἀστ'
ἀπάνου - γλήγορα Κέρκ. Καὶ ἀμτβ. ἀνεγείρομαι Τσακων.
Συνών. σηκῶνομαι (ιδ. σηκῶνω). 2) Ἀνεγείρω,
κτίζω πολλαχ.: Πασκιὰν ἐνεστιάθην ὁ κόσμος (ἀφότου κτλ.)
Ρόδ. Νὰ πᾶ' ν' ἀνεστήσωμε τοσοὶ τράφους - τὸ δοῖχο ἀπὸν
γρεμίστηκε Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὅντ' ἀνεστήθη ὁ οὐρανὸς καὶ θεμελιώθη ὁ κόσμος
καὶ ἔγινε ἡ θάλασσα τριγυροῦ μετ' τὴν ἄμμο
Σωζόπ.

Φουντὰς ἄναστήθηκ' οὐ ντουνηῖς, γιννήθηκιν οὐ κόσμους,
τέτοιους θρηῖνους δὲ γίνηκι κι πόλιμους μιγάλους
Μακεδ.

Καὶ -ν-ἐκκλησιᾶς ἐνάστεσα καὶ μοναστήρια χτίσα
Σύμ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Δημοσθ. Λεπτ. 68 «δεῦρ'
ἐλθὼν ἀνέστησε τὰ τεῖχη». Καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ.
στ. 7779 (ἐκδ. JSchmitt) «τὰ μοναστήρια τῶν Φραγκῶν
ὁμοίως καὶ τῶν Ρωμαίων, | τὰ ἔποιεν κι ἀνάστησεν διὰ
νὰ παρακαλοῦσιν» καὶ Μαχαιρ. 1,626 (ἐκδ. RDawkins)
«ἀνάστησεν τὸ ξενοδοχεῖον». 2) Ἀνιστῶ τινὰ θανόντα
κυριολ. καὶ μεταφ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ.
Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.:
Ὁ Χριστὸς ἀνέστησε τὸ Λάζαρο. Τὸ κρασί σου - τὸ φαγεῖ σου
καὶ νεκρὸ ἀναστένει. Ἡ μυρωδιά του νεκρὸ ἀναστένει κοιν.
Ἀνάστηνεν 'ποὺ τοῖς μυρωδικῆς του Κύπρ. Ἐν ἀναστέντα
τοῦ πενάτι (ἀναστένει τοὺς πεθαμένους. Ἐπὶ ποτοῦ ἀρί-
στου) Τσακων. || Φρ. Χριστὸς ἀνέστη! — Ἀληθῶς ἀνέστη!
(χαιρετισμὸς καὶ ἀντιχαιρετισμὸς τοῦ Πάσχα. Τὸ Χριστὸς
ἀνέστη ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἀναστασίμου τροπαρίου «Χριστὸς
ἀνέστη ἐκ νεκρῶν κτλ.»). Ἐγινε ἀνάστα ὁ Θεός! (ἐπὶ μεγά-
λης ταραχῆς καὶ συγχύσεως. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ ἐκκλησια-

